

Очитѣ ѿ свѣтѣха отѣ него-
дувание; ржцетѣ ѿ се вѣртѣха
остро, заканително; лицето ѿ
се мѣнѣше всѣки мигѣ: ту
пламне, ту приbledнѣе, сѣкашѣ
че я втриса и разтриса.

Изведнажѣ Царка се спрѣ.
Впери погледѣ презѣ прозореца:
първитѣ слѣнчеви лжчи се
плѣзнаха косо надѣ далечнитѣ
покриви, лѣснаха се овлажнѣ-
литѣ керамиди — и ято бѣли
гѣлжби се изви надѣ покри-
витѣ, завѣртѣ се, завѣртѣ и
изчезна вѣ волни простори.

Царка се загледа вѣ гѣлжби-
тѣ и когато тѣ изчезнаха —
безсилие подкоси краката ѿ.

Тя се схули на пода и, за-
хлупила глава — зарида.

Всички пребледнѣха.

— Какво ти стана, сестро?
— се надвѣси Неда.

Царка плачеше безутѣшно.